

Δὲν εἴξευρες μὲ τρόπο νὰ κρύψεις τὴν πομπή σου
καὶ ἔλον τὸ Λονδίνον σ' ἐπῆρε μυρωδιά,
καὶ οἱ σεμνοὶ Ἑγγλέζοι σοῦ εἶπαν «ξεκουπίσου»
καὶ σὲ δακτυλοδείχνουν καὶ τὰ μωρὰ παιδιὰ.
Καὶ ὅπου κι' ἂν πηγαίνης τῆς Κράουφορτ τὸ φάσμα
ἀνοίγει ἐμπροσά σου βαθὺ καὶ μαῦρον χάσμα.

Κι' ἦ Λαῖδες κι' ἦ Μυλλαῖδες, ποῦ τῶχουν γιὰ ἄντροπή,
ἂν γιὰ βρακικὰ κανένας κι' ἐσώδρακα τοὺς ἴπῃ,
ζωγραφιστὸ δὲν θέλουν ἐμπρός των νὰ σὲ ἴδουν,
καὶ ἔταν σὲ ἀκούσουν τοὺς κότσους των μαδοῦν,
μέσα ἴστους κέρφους φτύνουν, σηκώνονται, τρεμάζουν,
καὶ μὲ τὰ δρό των χέρια τὰ μάτια των σκεπάζουν.

Κρίμα εἰς τὸ μραλό σου καὶ ἴστην πολλή σου γνῶσι...
ἀκούς μὲ Λαῖδη νάβγῃ καὶ νὰ σὲ χαντακώσῃ!
Πῶ εὐκολα, οἶρ Δίλκε, ἴμπορεῖς σ' αὐτὴ τῆ σφαῖρα
νὰ πιάνεσαι, νὰ σκούζης καὶ νὰ τὰ βγάζης πέρα
μ' ἀγρίους Φαινιαῖνας καὶ μὲ Ρωμηοὺς ἀκόμα,
παρὰ μὲ μὴ Μυλλαῖδη καὶ κάθε παλαιοβρωμά.

Αὐτὰ ὅπου σοῦ λέγω ποτὲ μὴν τὰ ξεχάνης
καὶ τῆς βρωμοδουλειᾶς σου μὲ τρόπο νὰ τῆς χάνης
καὶ μάθε, φιλατά μου, πῶς τὸ δεξί σου χέρι
τί κάνει τὸ ζερβί σου δὲν πρέπει νὰ τὸ ξέρῃ,
γιατί — ἀλλοίμονό σου! — ἐχάθης μὴ γιὰ πάντα,
καὶ μάτι δὲν σοῦ ρίχνει κι' ἦ παλαιοκυβερνάντα.

Ἄκόμη θέλω κι' ἄλλα, οἶρ Δίλκε, νὰ σοῦ ἴπῳ,
ἀλλὰ καιρὸν δὲν ἔχω καὶ τάποσιωπῶ.
Ἐν τούτοις ὅσα εἶπα νὰ μὴν τὰ λησμονήσης,
ἂν μὲ καμμὶ Ἑγγλέζα ποτὲ τὰ ξαναψήσης,
καὶ ἀνοίγε τὰ μάτια καὶ κάνε τα γαρίδα,
ἔταν τὰ γλυκοψήνης πρὸ πάντων μὲ Ἀγγλίδα.

Ὡρα καλή, οἶρ Δίλκε, μὲ οὐριον ἀέρα,
κατάκαρδα σὲ κλαίω γι' αὐτὴ τὴν καταντιὰ,
ἀλλ' ἂν μᾶς γίνῃ κι' ἄλλος ἀποκλεισμός μὴ ἴμέρα,
θυμήσου τὸ τραπέζι καὶ τοῦ οἶδρ Παντιᾶ,
θυμήσου καὶ τὰρχαῖα καὶ τῆ χρυσῆ λιπακάδα,
καὶ ἴπες κανένα λόγο καλὸ γιὰ τὴν Ἑλλάδα.

Χαλάλι τὸ φαγί μας, χαλάλι τὸ κρασί...
μὲ τὰ αἰσθηματά σου μᾶς ἴχόρτασες καὶ σὺ.
Μὴ τῆς κλεινῆς Ἑλλάδος ξεχάσης τὰ βουνά,
ὦρα καλή, οἶρ Δίλκε, μαζί μὲ τὴν κυρίαν,
κι' ἂν τύχῃ τὸν Μανσόλα νὰ εὕρης πουθενά,
ἔδῳ νὰ μᾶς τὸν στείλῃς μὲ πρώτην εὐκαιρίαν.

Καπέλα τοῦ συρμοῦ εἰς τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ.

Εἰς τοῦ Ἑρμοῦ τὸν δρέμον, εἰς τὴν Καπνικαρέα,
εἰς τὸ Πιλοπωλεῖον τοῦ Γράννη τοῦ Κασδόνη,
καπέλα θὰ εὕρητε πραγματικῶς ὦραια,
ποῦ ὁποιος τὰ φορέσῃ ποζάρει καὶ φουσκώνει.
Περίφημα καπέλα Λεόν, Λαβίλλ, Χριστό,
ποῦ εἶναι καπελάδες ἴστον κόσμον ξακουστοί,
πρὸς τούτοις καὶ καπέλα γιὰ καθεμιὰ κυρία,
ποῦχει μεγάλο πάθος γιὰ τὴν καβαλαρία.
Ρεπούμπλικες πρὸς τούτοις σχημάτων διαφόρων
πρὸς χρῆσιν τῶν σπουδαίων καὶ τῶν λιμοκοντόρων,
διότι κι' ὁ Τρικούπης μοῦ λέγουν μερικὸι
πῶς τὴν ρεπούμπλικά του τὴν ἴπῃρε ἀπ' ἐκεῖ.

Κᾶτι ποῦ ἐνδιαφέρει
τὸ ἴδικό μας τὸ κεμέρι.

Ὅσοι τῶν ποιημάτων μας κρατεῖτε ἀγγελίας
ἀνευ πολλῶν δεήσεων καὶ ἀνευ δυσκολίας
νὰ μᾶς τὰς ἐπιστρέψετε ταχέως κτ' αὐτὰς
ἔχετε καὶ δὲν ἔχετε πολλοὺς συνδρομητὰς,
διότι ἔστω, κύριοι, πρὸς γνῶσιν καθενὸς
ἔτι θὰ ἴβγουν οἱ τόμοι μας ἴστο τέλος τοῦ μηνός.

Μετάφρασις πιστῆ
κι' εἰς ἔλα τῆς σωστῆ.

Ἄν θέλῃς δρᾶμα κλασικόν, ἀγόρασε κι' ἴδὲ
Ρακίνα Ἰσιγένεια, μετάφρασιν Ζαδδῆ.
Μὲ τόσην καλλιπέειαν ἐσχάτως ἐξεδόθη
καὶ τὸν Ζαδδῆ θὰ συγχαρῇ καθένας ὅπου νοιόθει.

Εἰς ταύτας τὰς κρισίμους καὶ σοβαρὰς ἡμέρας
τὸν κόσμον ὁ Πλατούτσας θὰ βάλῃ σὲ μπελά,
διότι θὰ συγγράψῃ περὶ τῆς ἀνω σφαίρας
καὶ εἰς τὸ φῶς θὰ φέρῃ μυστήρια πολλά.

Μαιευτικῆ
σημαντικῆ.

Θὰ πουληθῇ βεβαίως σὰν χάσιχο ψωμί
τοῦ ἱατροῦ Τριάντη Μαιευτικῆ καινούρια,
ποῦ εἶναι ἀναγκαῖα γιὰ καθεμιὰ μαμμῆ
καθὼς καὶ δι' ἐκείνους ποῦ ἔχουν γεννητούρια.

Ἄκόμη θέλω κι' ἄλλα, οἶρ Δίλκε, νὰ σοῦ ἴπῳ,
ἀλλὰ καιρὸν δὲν ἔχω καὶ τάποσιωπῶ.
Ἐν τούτοις ὅσα εἶπα νὰ μὴν τὰ λησμονήσης,
ἂν μὲ καμμὶ Ἑγγλέζα ποτὲ τὰ ξαναψήσης,
καὶ ἀνοίγε τὰ μάτια καὶ κάνε τα γαρίδα,
ἔταν τὰ γλυκοψήνης πρὸ πάντων μὲ Ἀγγλίδα.

Ἄκόμη θέλω κι' ἄλλα, οἶρ Δίλκε, νὰ σοῦ ἴπῳ,
ἀλλὰ καιρὸν δὲν ἔχω καὶ τάποσιωπῶ.
Ἐν τούτοις ὅσα εἶπα νὰ μὴν τὰ λησμονήσης,
ἂν μὲ καμμὶ Ἑγγλέζα ποτὲ τὰ ξαναψήσης,
καὶ ἀνοίγε τὰ μάτια καὶ κάνε τα γαρίδα,
ἔταν τὰ γλυκοψήνης πρὸ πάντων μὲ Ἀγγλίδα.

μὲ Χημίον, μὲ μὴ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μὴ χήρα δίχως ἄνδρα, — πούταν ἄλλοτε μαμμῆ.